

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/83/2019
Identifikačné číslo spisu:	1315215557
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1315215557.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ PENTA INVESTMENTS GROUP LIMITED, 3rd floor, Osprey House, 5-7 Old Street, JE2 3RG, St Helier, Jersey, registrovanej Komisiou pre finančné služby v Jersey, Obchodný register, registračné číslo 112251, 2/ Penta Investments Limited, Agias Fylaxeos & Polygnostopu 212, C&I Center, 2nd floor, 3082, Limassol, Cyprus, registrovanej Ministerstvom obchodu, priemyslu a cestovného ruchu Cypruskej republiky, Oddelením registrátora spoločností a konkurzného správcu, registračné číslo HE 158996 a 3/ Penta Investments Limited, 3rd floor, Osprey House, 5-7 Old Street, JE2 3RG, St Helier, Jersey, registrovanej Komisiou pre finančné služby v Jersey, Obchodný register, registračné číslo 109645, všetkých zastúpených splnomocnenkyňou Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, Digital Park II, IČO: 36 861 154, proti žalovanej N Press, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Jarošova 1, IČO: 46 887 491, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Zlochom, PhD., advokátom v Bratislave, Kamenárska 17/A, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44C/482/2015, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2018 sp. zn. 10Co/144/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyne sú povinné zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. novembra 2016 č. k. 44C/482/2015-266 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyne domáhali I. vyslovenia, že žalovaná výrokmi bližšie identifikovanými v žalobe, uverejnenými 26. mája 2015 na internetovej stránke Denníka N v článku „Prečo sa Pente oplatí vlastniť malú zdravotnú poisťovňu“ a vo vydaní Denníka N z 27. mája 2015 v časti „Komentáre“ na strane 9 v článku „Prečo sa Pente oplatí poisťovňa“ (ďalej tiež len „sporné výroky“) neoprávnene zasiahla do práv žalobkýň na ochranu dobrej povesti; II. uloženia žalovanej povinnosti strpieť, aby žalobkyne v súvislosti so spornými výrokmi na náklady a v mene žalovanej

uverejnili v denníku s celoštátnou pôsobnosťou prostredníctvom platenej inzercie za podmienok bližšie opísaných v žalobe správu v slovenskom jazyku v znení taktiež formulovanom v žalobe (ktorej podstatou malo byť konštatovanie nezaloženia sporných výrokov na pravdivom skutkovom základe aj neoprávnenosti zásahu Denníka N nimi do práv spoločnosti Penta Investments na ochranu dobrej povesti a ospravedlnenie sa Denníka N za takýto neoprávnený zásah) a III. uloženia žalovanej povinnosti zaplatiť žalobkyniam 5.000,- € (všetkého okrem náhrady trov konania). Žalobkyniam uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej v plnom rozsahu náhradu trov konania.

2. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ust. § 19b O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej tiež len „Dohovor“) a čl. 10 a čl. 17 Listiny základných práv a slobôd (uvedenej ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ďalej tiež len „Listina“); vecne potom názorom o nepreukázaní neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého privodiť ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození práv žalobkyní na ochranu ich dobrej povesti. Za významné považoval, že tu šlo o stret práva žalobkyní na ochranu ich dobrej povesti so slobodou prejavu, pri posudzovaní ktorého sporné výroky nešlo posudzovať izolovane, ale v celkovom kontexte. V tomto konkrétnom prípade šlo o články zreteľne zaradené (na internetovej stránke, ako aj v tlačenej podobe denníka vydávaného žalovanou) v sekcii Komentáre, ktoré takto nemali spravodajskú povahu a nešlo o skutkové tvrdenia, ale o hodnotiace úsudky vyjadrujúce názor ich autora (novinára, teda osoby požívajúcej v zmysle európskej judikatúry privilegované postavenie a v rámci slobody prejavu zvýšenú ochranu). Podstatou článkov neboli tvrdenia o nezákonnosti, či neoprávnenosti činnosti žalobkyní, ale zhrnutie informácií uverejnených už pred denníkom vydávaným žalovanou inými médiami (Hospodárske noviny a Trend) na témy nakladania s verejnými zdrojmi, efektivity modelu jednej či viacerých zdravotných poisťovní, možností dosahovania ziskov súkromných zdravotných poisťovní a možností pacienta rozhodnúť sa (pri nespokojnosti) pre zmenu poisťovne (témy verejného záujmu). Hodnotiace úsudky požívajú vyššiu mieru ochrany, pre vyjadrenie nimi subjektívneho názoru nepodliehajú dokazovaniu a keďže požiadavku na preukázanie pravdivosti hodnotiaceho úsudku nemožno splniť, táto sama o sebe porušuje slobodu prejavu (tvoriacu súčasť práva chráneného čl. 10 Dohovoru). Na neprimeranosť hodnotiaceho úsudku a spôsobenie ním zásahu do dobrej povesti by šlo usúdiť len v prípade absencie akéhokoľvek skutkového základu pre takýto úsudok, o ten prípad tu ale nešlo. Aj testom proporcionality (odkaz na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky - ďalej tiež len „ústavný súd“ - sp. zn. II ÚS 152/08), sledujúcim zachovanie maxima z oboch si konkurujúcich základných práv, bolo treba napokon podľa názoru súdu prvej inštancie dospieť k záveru o nevybočení článkami obsahujúcimi sporné výroky z medzí definujúcich slobodu prejavu bez zneužitia práv podľa čl. 10 Dohovoru, keď ani preháňanie, či zveličenie nerobia samy o sebe hodnotiaci úsudok nedovoleným, podloženým bol samotný základ záveru o výplate akcionárom poisťovne Dôvera (vrátane žalobkyní) dividend vo výške presahujúcej zisk v príslušnom kalendárnom roku (viac než 469 miliónov €), aj pri dotknutosti žalobkyní článkom týkajúcim sa bližšie nešpecifikovanej osoby označenej ako „Penta“ (finančná skupina) treba mať na zreteli hranice prípustnej kritiky, u žalobkyní (pre nakladanie ich poisťovne s verejnými zdrojmi) širšie a za akceptovateľný bolo treba považovať tiež čas, okolnosti a spôsob uverejnenia článkov, ktorých súčasťou boli sporné výroky.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. mája 2018 sp. zn. 10Co/144/2017 na odvolanie žalobkyní rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Nad rámec plného stotožnenia sa (po skutkovej i právnej stránke) s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, zopakovania citácie § 19b ods. 2 a 3 O. z. a vlastnej citácie čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu ústavného súdu, ďalej tiež len „Ústava“), obsahovo zodpovedajúcich čl. 17 Listiny, ako aj viac-menej teoretického rozboru problematiky kolízie Ústavou zaručených práv, rozdielov medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami a analýzy jednotlivých sporných výrokov doplnil, že z obsahu článkov obsahujúcich sporné výroky jednoznačne vyplývalo, že v nich nebola spomenutá (obchodným menom) žiadna zo žalobkyní,

ale len „Penta“ (označenie, ktoré široká verejnosť nesporne vníma ako označenie jednej z najväčších finančných skupín pôsobiacej na Slovensku). V prípade takéhoto označenia však nejde o názov právnickej osoby a finančná skupina nemá právnu subjektivitu, keď tu ide o skupinu, do ktorej patria viacerí kapitálovo silní jednotlivci, ako aj určité podniky, koncerny alebo trusty; ich obchodné mená sa ale v článkoch so spornými výroky nevyskytli (odvolací súd zdôraznil, že ani raz). Podľa názoru odvolacieho súdu je viac než isté, že s obchodnými menami žalobkyní (ako právnických osôb) sa slovenská verejnosť nikdy nestretla a preto ani nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do ich dobrej povesti, zvlášť ak i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež len „ESLP“) sa veľké korporácie a nadnárodné spoločnosti vedome vystavujú drobnohľadu nad každým ich krokom a konaním a z toho dôvodu sú povinné strpieť vyššiu mieru kritiky a polemiky zo strany verejnosti a médií (poukaz na rozhodnutie ESLP vo veci Fayed proti Spojenému kráľovstvu) a legitímny je aj zvýšený záujem médií o podnikateľské aktivity realizované prostredníctvom tzv. offshore spoločností, resp. spoločností sídliačich v obchodných rajoch.

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali všetky žalobkyne (ďalej aj „dovolateľky“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ i b/ C. s. p. Vo vzťahu k tvrdeniu o postihnutí napádaného rozsudku tzv. zmätočnosťou vadou v podobe jeho postupu na ujmu práva dovolateľiek na spravodlivý proces namietali [poukazujúc na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) a stanovisko jeho občianskoprávného kolégia R 2/2016, ako aj jeden z nálezov ústavného súdu) nedostatkom náležitého odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (predovšetkým pokiaľ šlo o žalobkyňami namietaný právny záver, že u sporných výrokov ide o hodnotiace úsudky), ako aj nevysporiadaním sa týmto súdom so svedeckými výpoveďami F.. D. S. a F.. Z. I. (ktorí uviedli, že druhý z nich nikdy nebol a ani nie je spolumahateľom poisťovne Dôvera) a (do tretice) nevysporiadaním sa s námietkou žalobkyní, že vychádzaním (súdu prvej inštancie) z mediálnej analýzy predloženej žalovanou došlo k porušeniu zásady koncentrácie konania. Aj odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa dovolateľiek spočíva v právnom závere, že sporné výroky predstavujú hodnotiace úsudky (nie skutkové tvrdenia, pre ktoré platí dôkaz pravdy), okrem toho však v tom, že na úspech žaloby bola postačujúcou objektívna spôsobilosť sporných výrokov narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 19b O. z., pričom za výraz ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu tu treba považovať rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/171/2005, 4Cdo/212/2007 a 4Cdo/149/2009. Napokon dosiaľ dovolacím súdom neriešenou a pre rozhodnutie vo veci nesporne významnou právnou otázkou je to, či žalobkyňami svedčí aktívna legitimácia aj v prípade nedostatku presnej identifikácie osoby, ktorej sa sporné výroky týkali, ak túto možno napriek tomu so subjektom domáhajúcim sa ochrany podľa § 19b O. z. stotožniť (pričom napádaný rozsudok odvolacieho súdu v tejto veci je aj rozporným s iným rozhodnutím rovnakého odvolacieho súdu, ktoré naopak námietku nedostatočnej určitosti neuznalo). Navrhli dovolaním napádaný rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, eventuálne ho zmeniť a žalobe vyhovieť.

5. Žalovaná navrhla dovolanie zjavne odmietnuť, majúť za to, že nie je daný žiaden z dovolaním dôvodov prípustnosti dovolania. Rozsudok odvolacieho súdu je podľa nej objektívne presvedčivo a aj dostatočne odôvodnený, čo sa týka aj vysvetlenia rozdielu medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami. Nedostatok adresného stanoviska k dôkazom akcentovaným dovolateľkami porušenie ich práva na spravodlivý proces nespôsobilo a podobne neobstojí ani námietka porušením tzv. koncentračnej zásady, keď podľa procesného práva platného v rozhodnom čase (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) o konanie ovládané takou zásadou v prejednávanej veci nešlo. Nejde tu podľa nej ani o žiaden z dovolaním tvrdených prípadov nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko odvolací súd argumentačne nadviazal na svoju rozhodovaciu prax (poukaz na viaceré rozhodnutia bratislavských súdov), žalovaná súhlasí s jeho záverom i záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorých sporné výroky majú povahu hodnotiacich úsudkov a týmto nemohlo dôjsť k zásahu do práv žalobkyní na ochranu dobrej povesti i preto, že len v obchodnom registri Slovenskej republiky figuruje viac než 30 obchodných spoločností, u ktorých je súčasťou ich obchodného mena označenie „Penta“.

5. Najvyšší soud ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bol napádaný rozsudok odvolacieho súdu (a inak aj jemu predchádzajúci a ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie) vydaný (§ 424 C. s. p.), a to za splnenia podmienky jej právneho zastúpenia i spísania dovolania na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p. v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné :

6. Dovolanie je i za aktuálnej úpravy procesného práva (tak ako v podmienkach skoršej úpravy) mimoriadnym opravným prostriedkom (nejde tu o „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný (sporovými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, či 8Cdo/67/2017).

7. Práve naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

8. Žalobkyne v dovolaní uviedli, že prípustnosť ich dovolaní vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ako aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ aj b/ C. s. p.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

9. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 220 ods. 2 C. s. p. v odôvodnení rozsudku súd (rozumej súd prvej inštancie - pozn. najvyššieho súdu) uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Podľa § 383 C. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní a podľa § 384 C. s. p. ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (odsek 1); odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla (odsek 2), odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 (odsek 3) a aj bez návrhu môže odvolací súd vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky (odsek 4).

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať

sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor), znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú, meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súvislosti porovnaj najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne).

14. Bez ohľadu na diskusie o tom, do akej miery a či vôbec sú závery z práve priblíženého stanoviska použiteľnými aj v podmienkach novej úpravy procesného práva (ktorá najmä v podmienkach dovolacieho konania už nepracuje s pojmom „iná vada“, poznaným skoršou úpravou a uvedeným aj v prvej vete stanoviska) potom platí, že za postup súdu na ujmu práva strany sporu na spravodlivý proces možno i po 1. júli 2016 považovať len tak závažné nedostatky v argumentácii, v dôsledku ktorých buď vôbec nemožno získať objektívnu vedomosť o dôvodoch, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom alebo tu taká možnosť síce je, avšak súdom poskytnuté dôvody buď nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu a/alebo právnemu rámcu, v ktorom sa súd pohybuje, alebo dôvody ponúknuté súdom odporujú zásadám elementárnej logiky. Spravidla tu tak pôjde ako o prípady, ktoré vykazujú znaky relevantné i podľa judikatúry ESLP, teda napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo aj vtedy, ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

15. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (dnes aj strany sporu, II. ÚS 76/07).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu podľa názoru dovolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu pritom v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na ktorých ani v tomto prípade nevznikol dôvod nič meniť, nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

17. Odvolaciemu súdu totiž pri potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie a stotožnení sa aj s jeho dôvodmi zásadne postačovalo konštatovanie správnosti dôvodov z napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C. s. p., prvá časť vety), pričom pri dopĺňaní argumentácie, pokiaľ sa rozhodol i pre túto možnosť (druhá časť vety z tu spomínaného ustanovenia), to jediné, na čo bol povinný vziať zreteľ, bolo, aby sa doplnenie dôvodov, slúžiacich na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nedostalo do

faktického stretu s takto dopĺňanými dôvodmi (teda aby si dôvody použité súdom jednej i druhej inštancie vzájomne neprotirečili) a aby nevykazovalo znaky prekvapivosti (čím treba rozumieť, aby jednak nedošlo k nečakanému použitiu skôr nepoužitej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti sa k jej použitiu vyjadriť a na druhej strane aby tu neboli právne či skutkové úvahy činiace z dosiaľ nesporných skutočností sporné alebo naopak). Okrem toho v záujme naplnenia účelu a zmyslu odvolacieho konania samozrejme nutným bolo aj vyporiadanie sa odvolacieho súdu s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 veta prvá C. s. p.), ktoré (vysporiadanie) je však priamo závislým na ucelenosti argumentácie z napadnutého rozhodnutia a vytvorenia alebo naopak nevytvorenia ním patričného priestoru (na to, aby sa bolo s čím vysporiadavať); resp. tiež povinnosť vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C. s. p.), táto závislá na existencii podstatných tvrdení, o ktorých je reč.

18. Špecificky k údajne opomenutým dôkazom sa pritom žiada uviesť, že súd v rámci napĺňania úpravy z ustanovenia § 220 C. s. p. nemá povinnosť aj v rámci odôvodňovania rozhodnutia (navzdory existencii povinnosti dôkazy hodnotiť podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a starostlivo pritom prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, tu porovnaj § 191 ods. 1 C. s. p.) vysporiadať sa s úplne každým predloženým či navrhnutým a vykonaným dôkazom tak, že pri ňom uvedie, aké (a či vôbec nejaké) skutkové zistenie z takéhoto dôkazu vyplynulo a tiež aj, aká miera vierohodnosti bola tomu-ktorému dôkazu priznaná. Výsledok hodnotenia dôkazov sa v odôvodnení rozhodnutia súdu totiž prejavuje ako sformalizovaný myšlienkový proces, v rámci ktorého súd sústreďuje argumenty na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia a obvykle uvádza, ktoré z dôkazov správnosti ponúkutej myšlienkovkej konštrukcie zodpovedajú a (po správnosti aj) ktoré jej naopak odporujú (pričom v rámci argumentácie úlohou každého odôvodnenia rozhodnutia s ambíciou „prejsť ohňom opravného konania“ je poskytnúť i úvahy, prečo by dôkazy v neprospech zvoleného spôsobu rozhodnutia nemali byť považované za relevantné, príp. prečo sa tieto z pohľadu hodnotenia všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti ocitli na tej miske obrazných váh, ktorá zamierila nahor). V rámci argumentácie je tu potom zákonná povinnosť odôvodniť len nevykonanie navrhnutých dôkazov a nie aj nevychádzanie z tých, ktoré vykonané boli, ale z dôkazného hľadiska ich súd považoval za cenné len málo alebo celkom bezcenné, pričom najmä súdu prvej inštancie ťažko pôjde vytýkať tú zdržanlivosť, pri ktorej sa rozhodne neposkytnúť potenciálnemu odvolateľovi „municiu“ (tým, že by v odôvodnení rozhodnutia načrtol aj úvahy či dokonca argumenty nasvedčujúce jeho vlastným pochybnostiam o tom, či na posudzovaný problém nešlo nazerať aj inak) a teda sa pri odôvodňovaní obmedzí výlučne na to, čo ním zvolený spôsob podporí.

19. Pri vyjdení z práve uvedeného potom postup odvolacieho súdu pri odôvodňovaní jeho potvrdzujúceho rozsudku v prejednávanej veci nešlo považovať za vybočenie zo štandardov vymedzených v ustanovení § 387 C. s. p. Odvolací súd totiž - nech aj len stručne - v odôvodnení svojho rozsudku odmietol námietky žalobcu, týkajúce sa právneho posúdenia veci a okrem vlastnej interpretácie rozdielu medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami sa výslovne stotožnil tiež s tým záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého sporné výroky majú povahu hodnotiacich úsudkov. V takto formulovanom závere bol zahrnutý - nech aj len implicitne vyjadrený - tiež záver o nespôsobilosti čohokoľvek uvádzaného v odvolaní tento záver zvrátiť. Hoci je pravdou, že v odôvodnení jeho rozsudku niet o dovolaní uvádzaných svedeckých výpovediach F.. S. a F.. I. zmienky, v tomto prípade podľa názoru dovolacieho súdu nejde usudzovať na takú relevanciu dôkazu, pri ktorej by opomenutie zaujať k nemu stanovisko šlo charakterizovať ako porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolateľky totiž samy uviedli, že podstatou skutkového zistenia, majúceho vyplynúť z týchto dôkazov, malo byť vyvrátenie tvrdenia o čo i len čiastočnom vlastníctve poisťovne Dôvera F.. Z. I., z pohľadu zásahu do práv žalobkyní spornými výrokmi bolo ale takéto skutkové zistenie celkom bezvýznamné (nakoľko to, či ten, kto bol v rámci sporných výrokov daný takpovediac do spolku s „Pentou“, bol spolumajiteľom „Dôvery“ a rovnako i to, či aj jemu šlo pripísať profit získaný z takejto poisťovne, nehralo z pohľadu možnosti ovplyvnenia tým úspechu žaloby žalobkyní žiadnu rolu).

20. V prípade tvrdenia o údajnom porušení zásady koncentrácie konania potom nešlo inak, než dať za

pravdu žalovanej upriamujúcej pozornosť na predloženie ňou a aj oboznámenie súdom prvej inštancie mediálnej analýzy uvádzanej dovolateľkami ešte v apríli 2016, resp. v prvej polovici roka 2016 a teda za účinnosti O. s. p., ktorého ustanovenie § 118a ods. 1 (obsahujúce taxatívny, t. j. úplný, uzavretý a interpretačne nerozšíriteľný výpočet konaní s koncentráciou konania) konanie o ochranu dobrej povesti právnickej osoby nezahrňalo (a bolo tu bez významu, že sa tak stalo na rozdiel od iných predmetovo príbuzných konaní vo veciach ochrany osobnosti - rozumej fyzických osôb a vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch).

21. Pokiaľ sa dovolaním namietali (aj) nedostatky v procese dokazovania, dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/36/2011 a 7Cdo 86/2012).

22. Ani prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý (alebo aj viaceré) z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, resp. tiež 7Cdo/248/2012).

23. Zo všetkých vyššie priblížených dôvodov preto možné bolo dospieť len k tomu záveru, že žalobkyne zaťaženie konanie pred odvolacím súdom (resp. aj súdom prvej inštancie) tzv. zmätočnosťnou vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. vytýkali neopodstatnene a pretože v prípade tohto dovolacieho dôvodu idú prípustnosť a dôvodnosť dovolania takpovediac ruku v ruku (čo znamená, že ak je dovolanie pre tzv. zmätočnosť prípustným, je aj dôvodným a naopak aj medzi pojmy neprípustnosť a nedôvodnosť treba vložiť znamienko praktickej rovnosti), jediným možným spôsobom rozhodnutia o dovolaní (v prípade jeho opretia o tento dôvod) bolo jeho odmietnutie. Pre úplnosť sa v tejto časti žiada najvyššiemu súdu uviesť ešte to, že založenie dovolania aj na tvrdení o zmätočnosti protirečilo (hoc aj len eventúalnemu) dovolaciemu návrhu na zmenu napádaného rozsudku odvolacieho súdu (nakoľko nemôže byť zároveň opodstatneným tvrdením o porušení práva na spravodlivý proces aj požiadavka na konečné rozhodnutie dovolacieho súdu, naznačujúca, že v prípade dovolateľovi konvenujúceho a už zásadne nezmeniteľného rozhodnutia o dovolaní na prinavrátaní stavu rešpektovania procesných práv už trvať nie je nutné).

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.

24. Žalobkyne vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písmeno a/), a/alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte alebo-la vyriešená (písmeno b/).

25. Skutkovú podstatu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (tvrdiac odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) tvrdili vo vzťahu k nesprávnej

charakteristike sporných výrokov odvolacím súdom (považovanie ich za hodnotiace úsudky a nie za skutkové tvrdenia); druhú skutkovú podstatu podľa písmena b/ ustanovenia, o ktorom je reč (tvrdiac stav doterajšieho neriešenia rozhodnej právnej otázky dovolacím súdom) potom vo vzťahu k otázke aktívnej legitimácie žalobcu v druhovo totožných prípadoch, v ktorých sporné výroky neobsahujú jeho celkom presné označenie, resp. takéto označenie neprislúcha právnickej osobe, ak napriek tomu výrokmi dotknutého žalobcu pôjde s takouto osobou stotožniť.

26. Podľa § 432 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odsek 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2).

27. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

28. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

29. V prípade dovolacieho dôvodu (a zároveň dôvodu prípustnosti dovolania) spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť tvrdením nesprávneho právneho posúdenia takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo (nie v tejto veci) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ je teda povinný jednak sformulovať právnu otázku, ktorá bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu (predstavujúce primárny predmet prieskumu v dovolacom konaní) rozhodujúcou a okrem toho v dovolaní jednoznačne uviesť i to, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p. podľa neho zakladá prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Pri formulovaní rozhodnej právnej otázky pritom treba mať na zreteli jednak to, že musí ísť o otázku právnu (questio iuris) a nie otázku skutkovú (questio facti), ako i to, že závislosťou rozhodnutia odvolacieho súdu práve od vyriešenia takejto (nie inej) otázky treba rozumieť tiež praktický zákaz vyvodzovania prípustnosti dovolaní aj z takých otázok, ktoré v konaní buď vôbec spornými neboli, alebo pre rozhodnutie súdu význam nemali (len otázky akademického rázu bez schopnosti akejkolvek odpovede na ne ovplyvniť výsledok konania v konkrétnej veci).

30. Pokiaľ dovolatelia v prípade sporných výrokov považovaných súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom za hodnotiace úsudky namietali, že tu v skutočnosti ide o skutkové tvrdenia a to také, ktorým chýba kladná pravdivostná hodnota a na podporu svojho tvrdenia o odklone (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) uviedli tri rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 4Cdo/171/2005, 4Cdo/212/2007 a 4Cdo/149/2009), v tomto prípade sa dovolací súd jednak nestotožňuje s tvrdením o odklone, okrem toho ale má tiež za to, že túto dovolaním nastolenú otázku (i za stavu možnosti jej považovania za otázku právnu a za splnenia aj podmienky možnosti zovšeobecnenia odpovede na ňu na všetky druhovo totožné prípady, o čom by práve - so zreteľom na vysoko individuálne a jedinečné okolnosti každého podobného posudzovaného prípadu - šlo s úspechom pochybovať) treba s prihliadnutím na konkrétne (a v rozhodnej časti stranami nerozporované) skutkové okolnosti tohto prípadu považovať za len akademickú.

31. O odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí zmieňovaných v dovolaní nešlo a nemohlo ísť preto, že všetky vo všeobecnosti formulovali aj odvolacím súdom v tejto veci zdôraznené rozdiely medzi skutkovými zisteniami a hodnotiacimi úsudkami, potrebu rozlišovania medzi jedným a druhým a možnosť vzťahovania tzv. dôkazu pravdy len na skutkové tvrdenia; v ďalšom sa však zaoberali už len analýzou jednotlivých výrokov, resp. tvrdení urobených predmetom žaloby v tej - ktorej veci práve z pohľadu nimi definovaných kritérií rozlišovania [pominúc tu fakt, že prvé z rozhodnutí (sp. zn. 4Cdo/171/2005) sa netýkalo ochrany dobrej povesti právnickej osoby, ale ochrany osobnosti; druhé (sp. zn. 4Cdo/212/2007) pristihlo odvolací súd pri nezopakovaní dokazovania pred zmenou rozsudku súdu prvej inštancie a tiež pri založení rozhodnutia v neprospech žalobkyne aj na zjavne nepravdivom skutkovom tvrdení a tretie (sp. zn. 4Cdo/149/2009) naopak konštatovalo pravdivosť aj u skutkových tvrdení, tvoriacich podklad žalovaných hodnotiacich úsudkov, z ktorých dôvodov na takýto súbor rozhodnutí by šlo len s extrémnou dávkou fantázie nazerať ako na homogénny celok]. Tvrdenie o odklone sa pritom javí zvlášť problematickým pri porovnaní odôvodnenia ostatného rozhodnutia najvyššieho súdu použitého v tejto súvislosti dovolateľkami a napádaného rozsudku odvolacieho súdu, ktoré vylučuje akýkoľvek iný záver než ten, že odvolací súd v tomto prípade do odôvodnenia svojho rozsudku prevzal nezanedbateľnú časť argumentácie dovolacieho súdu.

32. Tým najpodstatnejším tu ale bolo, že žalobkyniam by nimi požadovanú ochranu nešlo priznať ako pri považovaní sporných výrokov výlučne za hodnotiace úsudky (tu rozumej nevybočujúce z medzí definujúcich slobodu prejavu bez jej zneužitia), tak aj pri ich považovaní za pravdivé skutkové tvrdenia (kde na základe doterajšieho obsahu spisu nemôže byť žiadneho sporu o elementárnej pravdivosti výrokov v častiach vzťahuteľných na žalobkyne). Za takejto situácie by ale žalobkyniam odpoveď na otázku, či odvolací súd (a pred ním i súd prvej inštancie) sporné výroky správne považoval (i) za hodnotiace úsudky, alebo tieto po správnosti mali byť považované za skutkové tvrdenia, nepriniesla úžitok, lebo na výsledku konania v ich neprospech by to vôbec nič nezmenilo.

33. Podobne to bolo s druhou dovolaním nastolenou otázkou, podľa dovolateľiek dosiaľ dovolacím súdom neriešenou a celkom nepochybne právnou otázkou (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) aktívnej legitimácie žalobkyní v prípadoch nedostatočne presnej identifikácie dotknutého tým, kto mal spôsobiť zásah do dobrej povesti právnickej osoby; tu však pre ešte markantnejší nedostatok závislosti napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu na vyriešení takejto otázky.

34. Nebolo to tak pritom primárne preto, že odvolací súd svoju argumentáciu o nedostatku statusu finančnej skupiny Penta (uvedenej v sporných výrokoch) ako právnickej osoby pojal len ako doplnkovú (čo by aj pri nemožnosti stotožnenia sa s touto časťou odôvodnenia malo za následok potrebu zaoberania sa tiež tými dôvodmi, ktoré odvolací súd prevzal od súdu prvej inštancie), ale preto, že odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie netvrdili, že žalobkyniam (resp. niektorej z nich) chýba vecná (tzv. aktívna) legitimácia (nevyhnutná na dovedenie sporu jeho iniciátorom do úspešného konca), ale to, že žalobkyniam sa nepodarilo preukázať neoprávnenosť zásahu (spornými výroky uverejnenými v denníku vydávanom žalovanou) do ich dobrej povesti [ktorá - pre rozhodnutia súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu v tejto veci rozhodujúca - otázka tak nebola v prejednávanej veci nikým nespochybňovanou otázkou, či žalobkyne sú nositeľkami práva na ochranu svojej dobrej povesti, ale inou otázkou, či z hľadiska dôkaznej situácie možno ustáliť, že sporné výroky na adresu finančnej skupiny bez vlastnej právnej subjektivity mohli spôsobiť neoprávnený zásah do dobrej povesti práve žalobkyní (resp. prinajmenšom jednej z nich)].

35. V tejto súvislosti napokon rozhodne nebol bez významu ani ten argument z vyjadrenia žalovanej k dovolaniu, podľa ktorého len v obchodnom registri Slovenskej republiky je (a zjavne aj v čase uverejnenia sporných výrokov bol) zapísaný celý rad právnických osôb, ktorých kmeň obchodného mena obsahuje označenie Penta (z ktorého pohľadu nemá význam, že podľa vedomosti dovolacieho súdu je „len“ 21 takýchto subjektov, z ktorých najmenej jeden obsahuje označenie Penta samo osebe). To v spojení so skutočnosťou, že u všetkých troch žalobkyní ide o právnické osoby registrované (a tiež sídlia) mimo územia Slovenska oprávňuje k záveru, že skutočný počet subjektov s „Pentou“ v názve

bude (a aj v minulosti bol) ešte vyšší a toto dovedené do dôsledkov aj podľa dovolacieho súdu musí znamenať, že oprávnenie brániť sa proti zásahom do dobrej povesti právnickej osoby nejde uprieť žiadnej z takýchto osôb (svedectvom, ktorej legitimity je inak aj zaoberanie sa súdmi v prejednávanej veci žalobou vecne a vykonanie v prvej inštancii tiež dokazovanie zameraného na podstatu sporu, na ktoré by pri zistení nedostatku aktívnej legitímácie dôvod nebol), to či však žaloba bude mať úspech, bude závisieť od celého radu faktorov, z ktorých jedným je i schopnosť preukázať, že v tom, kto bol predmetom sporných výrokov, treba objektívne vidieť práve žalobcu (a nie niekoho iného s podobným či sčasti totožným a preto zameniteľným názvom alebo obchodným menom).

36. Ak z obsahu dovolania navyše možno vyvodiť, že dovolateľky okrem už uvedeného nesúhlasia s logickými úvahami a skutkovými závermi súdu prvej inštancie (osvojenými si tiež odvolacím súdom) a to vrátane vyhodnotenia zistených skutkových okolností, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd a pred ním i súd prvej inštancie viedli k prijatiu ich rozhodnutí (najmä pokiaľ ide o parameter pravdivosti vecného základu sporných výrokov uverejnených žalovanou), je tak zjavné, že dovolatelia v tomto prípade namietajú nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom. Žiadnou takouto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (bez ohľadu na písmeno), pričom (ako bolo uvedené už vyššie), len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní nárokov vyplývajúcich zo žalobného návrhu, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 a § 432 ods. 2 C. s. p.

37. Najvyšší súd z už uvedených dôvodov preto dovolanie (nepřípustné ako celok) podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

38. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok